

КАЊОН НЕВИДИО

Ту велику тајну, од памтивека, у својим недрима чувао је кањон Невидио. Она је чувана у дубоким вировима, у мрачним пећинама и понорима, у јамама безданицама и на свим оним местима где човек својом ногом није ступио.

Дубоко у планинским горама и кланцима, над којима се у јутарњој ведрини блиставо сунце рађа, а увече, далеко на западу, тоне у покров небеског плаветнила, вековима је чувана једна велика тајна. Ту, у нестварној лепоти природе, источно од кањона Невидио, испод грана високе јеле, тече «извор истине живота». Са тог непресушног врела, након много прохујалих векова, потекла је једна тајна, која је под заветом чувана.

Она нам казује да међу нама још од прадавнина живе људи – здувачи. Та посебна људска бића владају из сенке и на тајанствени начин утичу на природу и свет око себе. Њихово царство је велико и скривено. Оно се налази свуда око нас, а понекад и у нама самима.

Ту тајну, од памтивека, чувао је кањон Невидио својом неприступачношћу, тајанственим местима и скривеним замкама: у дубоким вировима, испод многобројних слапова и водопада, у мрачним пећинама и понорима, у јамама безданицама и уским шкриповима, у гранама високих јела испод наднесених литица и на свим местима где човек својом ногом није ступио.

Али, људски род је открио многе тајне у намери да мења природу и свет око себе, па и кањон Невидио једног жарког лета осети долазак човека, жељног да освоји његову скривену лепоту. Оног тренутка кад људска нога крочи у најскривеније делове кањона, где ни зрак сунца у току године не завири, тајна коју кањон чуваше вековима – постаде доступна човеку.

Тог летњег дана група младих људи дође из великог града са чудном опремом и оделима у којима ће проћи кроз кањон и открити шта се све налази у његовој дубини. Њихова жеља је била да истраже његову унутрашњост, прођу кроз уске вододерине и литице, завире у његове пећине и шкрипове, спусте се низ водопаде и слапове, и на крају прероне зелене вирове.

Узалуд бејаху све тајновитости и замке кањона. Узалуд бејаше хладна и бистра вода и небројени брзаци и вирови. Узалуд густо шибље и дивља трава, драче и вододерине. Све то младост и снага покори и, уз помоћ технике и разних помагала, прође кроз кањон Невидио свом његовом дужином.

Цео предео се узнемири због проласка човека кроз кањон Невидио. Од гнева захуча студена река. Њени слапови и вирови запенише од беса. Зајечаше зелене горе. Дунуше хладни планински ветрови свом силином. Небо се замути и усталаса. Невреме кишом запљусну крајолик, а магла се спусти и покуља котлином скривајући улаз у кањон.

Ништа више није могло повратити онај устаљени мир и складност природе, који су трајали вековима. Небеса се саставише са земљом, а бљесак муња и удар грома стварао је слику потопа и катаклизме. И тај гнев рањене природе потраја више сати.

Али, невреме прође и киша стаде, планински ветрови подигоше маглу, а кроз облаке и помрчину појави се зрак сунца. Тада се над кањоном изви дуга.

Човек откри његове вековне тајне и загосподари природом по којој до тада људска нога није крочила. И земља и небо и људи горштаци били су бескрајно тужни због неправде учињене природи.

Жеља да овлада природом и њеним тајнама људе доводи у разна искушења. При том се заборавља да природа има моћи којима се супротставља сваком настртају човека на њену тајновитост. Она, као и човек, има своје законитости и тајне које није лако одгонетнути и схватити.

Међутим, колико год се трудио да јој доскочи, човек ће све више бити у прилици да трпи жестоки одговор природе, која се због људског насиља тек понекад побуни и огласи. Тада њену снагу и моћ осете људи.

Пред природом и њеним страшним моћима човек просто занеми и осети колико је несавршен и немоћан да њоме сасвим овлада и потчини је себи. И тако вековима. Човек не одустаје, а природа се буну и прети. Тако се прича о борби човека и природе враћа на почетак.